



Eric Zwijnenberg
4. Bestuurlijk begin Gilde

Ed van Gerven: Eric, hoe zag dat eerste bestuur van Het Gilde eruit en wat hield dat bestuurswerk eigenlijk in allemaal?

Eric Zwijnenberg: Ja, om te beginnen waren we natuurlijk nog steeds geen officiële vereniging, dat heeft allemaal vrij lang geduurd. Dat heeft om precies te zijn vijf jaar geduurd. Het Gilde viert ook altijd twee jubilea tegelijk als je zegt wanneer is het Gilde opgericht, dan kun je twee data noemen. Die eerste is de bijeenkomst van Het Karrewiel noemen en vijf jaar later dat het een officiële Koninklijk goedgekeurde vereniging werd, dus we vieren altijd twee jubilea tegelijk. Maar goed, de eerste examens waren toen al achter de rug, daar kom ik straks nog even op, maar, in 1970 begon het werk echt een beetje grotere vormen aan te nemen. Ik werd penningmeester toen van het Gilde van Vrijwillige Molenaars. Als opvolger van Gerrit Keunen die het het eerste jaar had gedaan en Dick Prins was de voorzitter en Gunneweg werd secretaris. Ik ging voor het eerst toen ook notuleren. Dus, vanaf dat moment pas, 1970 zijn er notulen van het Gilde. Ik ging een brief aan de leden schrijven met Dick Prins en ik ging op een gegeven moment informatie samen stellen. Dat waren een soort cursusjes. Allerlei dingen die ik tegen kwam tijdens mijn opleiding, die zette ik op schrift. Ik was erg van het typewerk en dat soort dingen en we hadden natuurlijk de ene na de andere vergadering. En een jaar later in 1971 toen werd het Dick Prins allemaal een beetje teveel het voorzitterschap ook door huiselijke omstandigheden, en zo toen heb ik dat voorzitterschap van hem overgenomen. Maar, ik deed daarnaast nog veel meer hoor ook de ledenadministratie. Op een gegeven moment ook zelfs kunnen automatiseren met ponskaarten zoals dat ging. Ik had vreselijk veel hulp van het kantoormeisje van mijn vader. We hadden een kantoor in Amsterdam bij ons huis vanuit uitgeverij Misset een bijkantoor had mijn vader daar en die had een secretaresse, dat heette toen nog kantoormeisje, die heette Ans van Riemsdijk en die had nog wel eens een uurtje over en deed heel veel typewerk voor het Gilde en als ze het uurtje niet over had, dan vroeg mijn moeder: Ans, blijf je eten bij ons vanavond dan kun je vanavond verder gaan voor het Gilde? En dat vond ze prachtig. En als ze dat ook niet meer aan kon, dan ging ik met mijn typewerk naar mijn buurmeisje, Lies Bontekoe die heel veel gedaan heeft, die is later hoogleraar psychologie geworden trouwens, en het stencillen, want ja, je had nog geen kopieermachines in die tijd. Alles wat je typte op stencils moest afgedraaid worden. Dat kon ik doen in Leiden op het Kamerlingh Onnes laboratorium. Daar stond ik avonden aan de stencilmachine, gelukkig wel elektrisch. Ik moest wel zorgen voor het papier maar de inkt en alles was allemaal kosteloos, dus ik liep daar met een steekwagentje met grote pakken papier door Leiden heen te sjouwen. Van de boekwinkel naar het laboratorium. Dan kwam ik 's avonds thuis met een auto vol dozen met papier die allemaal nog vergaard moesten worden. Moderne kopieermachines vergaren het meteen, maar, dat moest dus uit gesorteerd worden. Maar ja, langzamerhand kregen we een leuk netwerk natuurlijk van andere molenaars, die kwamen dat dan ophalen of ik bracht het naar ze toe. En nou, dan krijg je namen als Jan Bosman die nog molenaar op Het Jonge Schap is, die kreeg dan stapels papieren mee Jan Krijt, Wim van Krieken in Leiden enzo, men beschikte over een heel fijn stel mensen die hun schouders eronder zette, maar het was vreselijk veel werk. Ik vond nog een aantekening dat ik op een gegeven moment wel naast mijn werk, naast mijn studie achtentwintig uur per week bezig was voor het Gilde. En eindeloos veel vergaderingen. Heel veel in Beesd. Ton Esman kwam in het bestuur toen en die werkte op het

gemeentehuis in Beesd. En de burgemeester daar die zat in het bestuur van De Hollandsche Molen. En zo konden wij daar dan 's avonds gebruik maken van het gemeentehuis om daar kosteloos te vergaderen. Dat zijn dingen die nu ondenkbaar zijn, vroeger was het heel gebruikelijk dat regionale molenstichtingen op het gemeentehuis mochten vergaderen, maar dat kan allemaal tegenwoordig niet meer. Dat is een soort niet toegestane staatssteun zou ik bijna zeggen. Dan zouden andere verenigingen daar ook een beroep op kunnen doen. Maar, dat kon allemaal. En die werkzaamheden werden alleen nog maar meer en in 1972 werd het alleen maar nog meer, we hadden niet eens een eigen schrijfmachine in de tijd. Ik ben er nog op uit geweest in Amsterdam, maar dat was te kostbaar, dat kon het Gilde niet betalen. Maar, dan kregen we een afdankertje van De Hollandsche Molen dus dat was wel weer leuk dan. En later ging dat allemaal veel mooier, en op een gegeven moment toen de computers kwamen weet ik nog wel, wilde we toch wel graag een computer hebben, was natuurlijk ook veel te duur. Nou had mijn vader een klant in Alkmaar: Timmerman's meelfabrieken dacht ik: nou, ik trek de stoute schoenen eens aan, schrijf een brief aan die directeur en daar kwam per kerende post een mededeling van die directeur Timmermans: oh, koop maar een computer en stuur de rekening maar naar ons. Dat waren natuurlijk prachtige dingen dat je zoveel kon bereiken op die manier.